

Розповіді про Святого Миколая

Крістін Наталь мешкає в США у штаті Техас. Вона багато років працювала у вальдорфському дитячому садку, де була вихователькою. Тоді вона склала чимало власних чудових казок. А зараз прийшов час їх записувати та видавати. Проілюструвати ці казки авторка запросила київську художницю та вчительку вальдорфської школи Наталію Єщенко. Ця збірка розповідей про Святого Миколая, яку ви тримаєте в руках, – перша спільна книжка Крістін Наталь та Наталії Єщенко, що видана українською мовою.

Книжка неймовірно красива. Вже самі лише ілюстрації можна бескінечно розглядати та милуватися ними: вони невимовно яскраві, красиві та одухотворені. Кожна ілюстрація (а вони є на кожному розвороті) виконана в неймовірній цвітовій гамі, і самі малюнки захоплюють та умиротворюють. Ілюстрації неначе зображені по колу, з ледь помітними ангелами - охоронцями, що супроводжують святого Миколая протягом усього його життя. Вони вказують йому шлях, приводять у потрібне місце до людей, які його потребують. Дивовижно, як художниці вдалося створити таку палітру захоплюючих фарб. Сама ж історія оповідає про життя святого Миколая: про його сім'ю, про те, як він став єпископом, як допомагав людям в потребі, як захищав слабких, про його помічника Кнехта Руперта, якого Миколай врятував у лісі та повернув до людського життя. Ідеальна історія, що допомагає дитині краще пізнати історію святого Миколая, проїнятися ідеями добра, милосердя, любові та турботи про оточуючих. Ця книжка заворожує, створює відчуття комфорту та захисту.

КРИСТІН НАТАЛЬ

РОЗПОВІДІ ПРО СВЯТОГО МИКОЛАЯ

художник НАТАЛІЯ ЄЩЕНКО

КРІСТІН НАТАЛЬ

РОЗПОВІДІ ПРО СВЯТОГО МИКОЛАЯ

художник НАТАЛІЯ ЄЩЕНКО

переклад ДАНИЛА КОСЕНКА

Київ
НАІРІ

МАЛЕНЬКИЙ ХЛОПЧИК МИКОЛАЙ

Колись, у давній, давній час, десь понад Середземним морем була одна країна. У цій країні було місто, а у місті стояв величний будинок. Й одного дня у родині, що мешкала у цьому будинку, народився маленький хлопчик. Назвали його Миколай.

Тато й матуся Миколая були заможні, тож малий Миколай мав безліч усіляких ігор та іграшок, хоч які ти можеш уявити. Він мав м'ячки та дзиги, візочки та каталки. Він мав премилі маленькі будиночки та хатки, зроблені з дерева. Та, звісно, він мав безліч пречудового одягу та завжди смачно їв. Але маленький Миколай не надто переймався усіма цими пречудовими речами. Так, він дбайливо до них ставився, але жодна з цих іграшок не була для нього хоч трошки така ж мила, як дещо, що він міг пригадати. Чи бачиш, Миколай мав один особливий дар. Він міг пригадати, як колись був на Небі, граючи з янголами у хованки між зорями. А ще він міг пригадати чудові пісні, що їх співали янголи, особливо у Різдвяний час, коли Дитятко приходило гратися з ними. А оскільки він міг пригадати, якими щасливими були янголи, віддаючи свою любов, то й сам він більше любляв віддавати щось, аніж отримувати. Коли він був ще немовлям, він міг хіба що дарувати татусеві та матусі поцілунки та милі пісеньки. А підрісши та звівшись на ніжки, він, бувало, чалапав зі двору, щоб подарувати шматочок печива якомусь маленькому жебракові, що плакав на вулиці.

Одного зимового дня, коли все навкруги було вкрито снігом, Миколай – а він тоді мав шість років – повертався додому. Він побачив поперед себе більшого хлопця, кілька років старшого за нього. Цей хлопець був задирака, він часто ображав дітей, що були молодші та слабші за нього. От і цього разу він бив якогось маленького хлопчика, вигукуючи: «Віддай це мені!» Миколай побачив, що він намагається відібрати у маленького хлопчика свитку. А ще Миколай побачив, що більший хлопець дуже замерз та заслаб, бо не мав власної свитини.

А Миколай мав на собі пречудову вовняну свитку, яку пошила для нього матуся, а до неї хутряну шапку та хутряні ж рукавички. Тож він знав, що має робити. Він сміливо наблизився до задираки та спитав: «Що ти робиш?» Задирака озирнувся та хотів сказати щось на кшталт «Йди геть!» або «Що тобі до цього?» Але він подивився Миколаєві в очі та зупинився. Бо він побачив у його очах світло Небес та втратив силу. Він лише промимрив: «Я змерз», – а це ж була правда.

Тоді Миколай скинув свою теплу свитку та поклав на плечі хлопцеві. Він також одягнув йому на голову свою хутряну шапку, а на руки – хутряні рукавички. А тоді він сказав: «Отже, тобі вже тепло, тож ти мусиш навчитись бути добрим».

Й більший хлопець навчився бути добрим. Коли він зовсім виріс, він став дивовижним лікарем, й люди з усього світу їхали до нього, і він їх лікував. І він ніколи не забував, що для нього зробив Миколай.

А коли Миколай повернувся додому без свитки, і без шапки, і без рукавичок, матуся хотіла була насварити його. Але вона побачила в його очах світло Небес і зрозуміла, що він втратив усі ці речі не тому, що був неухажний. Й хоча вона так і не дізналась, куди він подів свій одяг, вона була певна, що він вчинив правильно.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ